

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Ach hører Himlens Ord

Citation: Stub, Ambrosius: "Ach hører Himlens Ord", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub02val-shoot-workid65136/facsimile.pdf>
(tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Ach hører Himlens Ord

Aria

Esa. 1 Cap. 18 V.

Kommer dog saa, og lader os gaae i Rette mod Hverandre,
⁵ siger Herren, der som eders Synder end vare som Purpur,
da skal de dog blive Snee-Hvide.

Ach hører Himlens Ord,
I Syndere paa Jord!
Gud kalder os for Retten;
¹⁰ Men til Forlig i Tretten,
Vort Liv vi selv forbrød;
Men han vil ey vor Død.

Han har en Siæl saa kiær,
Dens Jammer gaaer ham nær,
¹⁵ Han dømmet, den skal leve
Som ses bodfærdig bæve;
Strax er hver Synde-Plæt
Sneehvid, for Naadens Ret.

O! reene Gud jeg veed,
²⁰ Min Søle er dig leed,
Til Synden løb jeg modig,
Der gleeed, der laae jeg blodig
Ja blev fra Top til Fod
Besudlet i mit Blod.

25 Jeg har forsyndet mig
Mod Himlen og mod dig,
Jeg ligger her bedrøvet
og angerfuld i Søvnet,
For jeg som var dit Barn
30 Blev sligt et blodigt Skarn.

O! Fader, jeg foer vild!
Lad Dommen blive mild.
Jeg lægger kun for Dagen
Min Talsmands Død, i Sagen,
35 Lad Dommen blive god,
Og skreven med hans Blod.

Hans Blod, hans Verdskylds Fynd,
Kan reense af ald Synd,
Det Troe-Stæd, jeg har funden
40 Er, hvor hans Blod er runden,
Ach! tvæt min Purpur Ham
Sneehviid i dette Dam.

Ledsag mig snuble-frie,
Paa Himlens reene Stie,
45 Ledsag mig, til jeg qvæder
I lange hvide Klæder,
Saa er du evig bliid,
Jeg evig reen og hviid.

[110.] A: Chr. Stub 1780 (Nr. 14) S. 40. –
Litt.: Barfod III Nr. 18; Brix: Ambr. Stub S.
144–45; Fonsmark Nr. 18. – Jf. Incl. S. 65.
37 Verdskylds Fynd] o: *Forsonings Kraft*. 42
dette Dam] Dam *er i fynsk Dialekt Insekten*.

Aria over
Act. 4 v 12. Der er ey Salighed i nogen anden

Eya! hvor Synden trykker,
Mit Hierte gaaer i Stykker
5 Samvittighed! din Fiil
Den skiærper Dødens Piil.
Eya! hvor Siælen gruer!
Guds Vredens Torden truer;
Her lugter af en Brand,
10 Som slukkes ey med Vand,
Kand ingen Høy og Huule
For Guddoms Øye skiule?
Kand Almagts Arm dog naae,
Hvor langt jeg end vil gaae?
15 Hvor skal? hvor skal jeg hen?
Hvor er en mægtig Ven?

Her fra til Verdens Ende
Er ingen Ven og frende,
Ja ingen Broder skabt,
20 Som er jo født fortabt;
Vi arme Børn maae sige:
Vor Fædre-Arv er liige
I Giæld, i Synd, i Nød,
I Fengsel, Straf og Død;